

PETR
MĚRKA

— — — —
HITLER
SE NA
VÁS
USMÍVÁ

druhé město

PETR MĚRKA

HITLER SE NA
VÁS USMÍVÁ

© Petr Měrka, 2012

Illustrations © jeremy, 2012

Epilogue © Milan Ohnisko, 2012

© Druhé město — Martin Reiner, 2012

UMĚLCI JSOU
RETARDOVANÍ

UMĚLCI TO NEMAJÍ v hlavě v pořádku. Proč vůbec tvoří? Co je k tomu žene? Možná se takto postižený někdo narodí. Jiného třeba motivuje mánie získaná v pubertě hulením trávy. Ano, tohle je přesně můj případ. Zešlél jsem.

Jak se to stalo? Jednoduše. Nebyl jsem normální už jako mimino. Vylezl jsem z pochvy a při kontaktu s realitou mi hráblo. Matka byla šťastná a přiložila si mě k bradavce. Místo mléka měla v prsu LSD.

Kromě světa, v němž dodnes žiju, jsem v raném dětství vídal i jiný. Svítilo tam Slunce a bylo tam krásně. Zpočátku jsem slyšel hlasy, které ke mně doléhaly odnikud. Volaly na mě:

„Petře, vrať se.“

Zmateně jsem se rozhlížel. Nevím, kolik přesně mi bylo tenkrát roků. Byl jsem malinkatý a cupital parkem Mazlení vedle maminky. Rozhlížím se kolem sebe, ale nikoho nevidím.

Ptám se maminky:

„Slyšíš je taky?“

Ona ale jen zakroučí hlavou a řekne:

„Ne.“

Vraťme se však k umění. Co to vlastně je? Řemeslo s přesahem. Umělec je ten, kdo dokáže svému dílu vdechnout duši. Duše samozřejmě existuje. Moderně jí říkáme psychika. My lidé jsme psychika. Stejně tak svět kolem nás. I hmota je projev psychiky. Psychika je skutečnost, kterou nedokážeme definovat.

Vytváříme si pouze iluze definicí. Vnímání člověka je omezené. Ne smysly, ale jeho vlastním subjektem. K tomu, abyste se tohoto ošklivého handicapu zbavili, potřebujete napřed získat a poznat svoji jedinečnou individualitu. Pro tvorbu je to nutný předpoklad – rozeznat sám sebe. Smířit se se smutným faktem, že je to prostě takové, jaké to je, a lepší to už nebude.

Spíš naopak.

K jakémukoli projevu umění je nutná přirozenost a upřímnost. Upřímnost k sobě je veskrze objektivní.

Jiná být ani nemůže. Pakliže se tak stane, nejedná se už o upřímnost, nýbrž sebeklam.

My sami sobě jsme často bludem. Své titěrné vědomí obeženeme valem nestoudné arogance. Naše já je jediné na světě a celý svět je v našem já, protože kromě něj přece nic jiného neexistuje.

Vybudujeme si vzdušný zámek na skále pýchy. V okamžiku tragédie dolehne na nás deziluze. Padneme na kolena před vlastní slabostí a rozpláceme se. Bolest nám vloží do rukou naději a příležitost. Jakmile pomine, rázem zapomínáme a jsme opět sebevědomí a naporujeme se jedna radost. Z chvilkového prozření si nevezmeme žádné ponaučení. Vždy se nakonec spokojíme s konejšivou šalbou. Je to pohodlné a my jsme líní. Nemáme snahu pochopit. Netrápí nás nic jiného než vlastní blaho. Ke všemu ostatnímu jsme slepí a hluchí. Náš bližní nás nezajímá. Je to přece člověk bez soudnosti a kapky inteligence. Když mluví, z úst mu místo slov proudí průjem. Verbální projev druhých nám evokuje kydání hnoje.

Líný člověk nemůže být nikdy umělec.

A proč tedy umělec vůbec tvoří? Odpověď je nasnadě – přece kvůli penězům. Peníze potřebujete. Bez peněz není pro vás v systému místo. A systém, to jsme my lidé. Ale jen zdánlivě. Systém se už dávno osamostatnil a stojí vysoko nad námi, prostými smrtelníky. Je abstraktní a nehmotný jako psychika. Oplývá atributy

Boha a dost možná to i Bůh je. My se k němu modlíme. Není vyhnutí. Každý den ho prosíme, aby nás zachoval a nepřivedl na pokraj zkázy.

Představte si, že jste blázen. Nemáte rodinu, ale jen své šílenství. Zavřou vás do choromyslnce. Budou vás léčit. Spasení psychofarmaky se vydáte zpět za bránu, do otevřené náruče systému, kde už vás čekají exekutoři. Systém vás pošlape a zabije. Stáhne z vás kůži a vytře si s ní zadek.

Ano, tohle je skutečné umění všední každodennosti a stereotypu zkostnatělé předpojatosti, kterou vydáváme za myšlení.

Předstíráme, že přemýšlíme. Jedná se však jen o shluk malicherných fantasmat. Halucinujeme a zaštiťujeme se při tom racionalitou. Sekáme logikou jako mečem do pravdy a popíráme její existenci, protože odporuje našim představám, jak by měla správně vypadat.

Požizujeme si berličky toužebných přání, které nás podpírají na cestě za našimi smělymi cíli. Nikomu nejde o nic jiného, než aby se měl dobře, a pokud to je možné, tak aby se mu vedlo líp než všem okolo něj.

Má umění své kritiky? Myslím, že ne. Co je to kritik? Sobec zahleděný do sebe a svého dogmatického

názoru, který pramení z hlubokého přesvědčení o vlastní neomylnosti. Kritik je cvok a megaloman, jenž se neřídí rozumem, ale pudem.

Kritik umění vypadá jako nevytlačený pubertální uher na šulinu geniálního básníka.

Co je umělcovým motorem? Přece touha po přežití. Poznat vlastní pomíjivost a sypat si popel na hlavu. Ano, proto tvoříme. Abychom odčinili naše hříchy.

Já osobně píšu, co mě napadne. Píšu spatra a melu páté přes deváté. Každý den si můžete přečíst nějaký nesmysl od Měrky – nevyzrálého autora.

S uměním je to jako se životem. Postrádá skutečný smysl. Je to jen sled obrazů, které se pohybují v kauzalitě a na pokraji mentálního zhroucení. Jsme jen stíny a odlesky, které fungují na principu roztroušené sklerózy.

I věčnost je jen pouhé lusknutí prstů. Tvoříme proto, abychom byli. Je to naše nutnost a potřeba, stejná jako jídlo a pití. Přináší nám radost a uspokojení. Umění je orgasmus a umělec je ejakulující úd.

Galerie a musea by měly mít podobu penisů a vagín. Nad vchodem by vždy měl být vyveden tento nápis:

VÍTEJ A POZNEJ SEBE SAMA

Vstoupíme. Budeme se nenasytně rozhlížet a nasávat dojmy. Prchavé emoce, které nás omámí a opustí. Možná si na ně budeme pamatovat a možná ne. Umění jsou střípky lepšího světa, v němž žijeme. Umění jsou sluneční paprsky, které kromě tepla přinášejí bezstarostnost a rakovinu. Lidská civilizace je nemoc. Je to nádor. Je to žába sedící na prameni ontologie. Uměním se aspoň na chvíli snažíme vysvobodit z jinak ustavičné beznaděje a marnosti lidského pachtění.

VÍTEJ A POZNEJ SEBE SAMA!, tentokrát však už s vykřičníkem, by mělo být vytesáno i nad vstupem do každé fabriky s nonstop provozem. Nemáš čas, aby ses kochal. Přivázaný k výrobní lince konzumu se dřese do úmoru.

Člověk není stroj. Neoplývá nevyčerpatelným zdrojem energie. Odejdou mu klouby. Páteř se zbortí. Na to, aby šel k doktorovi, nebude mít dost peněz. Zdekují ho do tábora a tam ho nechají chcípnout hladu.

Tento koncentrák bude současně atrakcí pro školní výlety. A děti, alespoň doufejme, si z toho vezmou ponaučení a budou šprtat jako vymazané.

JAK JSEM
POTKAL BUDDHU

BYL JSEM MLADÝ. Hlavu plnou ideálů a mystických vizí. Kouřil jsem špeka. Vykloněný z okna jsem se rozhlížel po okolní psychóze. Bylo asi tak 5 hodin ráno a lidé se hnali do práce.

Měl jsem dlouhé vlasy a byl jsem krásný. Lidé se často bojí přiznat si pravdu. Zrcadlo by mi však přeci nelhalo.

Típl jsem nedopalek a šel si do koupelky vytlačit beďary. Máme velký hororový dům. Podobá se středověkému hradu. Samozřejmě jsem bydlel v podkroví. Měl jsem tam rozlehlou cimru plnou bezbřehé prázdnoty. Občas mi připomínala universum. Spával jsem na hvězdách a místo peřiny se přikrýval Mléčnou dráhou. K tomu mi asistovala smrt.

Smrt vypadá jako mentálně anorektická modelka. Nosí průsvitné gačky a je sexuálně velmi přitažlivá. Neodolají jí muži ani ženy. Vlastně jí nakonec podlehne vše živé.

Sešel jsem schody. Tenkrát jsme ještě měli trpasličího pudla Ronyho. Přiběhl ke mně, brutálně se mi zakousl do lýtky, pročež zavyl:

„Kill! Kill!“

Nezaujat touto morbidní skutečností pokračoval jsem chodbou ke koupelce. Byla zavřená, a tak jsem stiskl kliku. Ve vaně ležel můj otec a měl infarkt. Z jeho úst zkřivených bolestí vyšlo konejšivé:

„To nic, synku, umírám.“

Dopadaly sem paprsky Slunce. Obestírala ho aura tvořená barvami duhy a on vypadal jako osvětlený. V tu chvíli jsem zapomněl na akné. Přímo uprostřed čela jsem měl uher, který evokoval třetí oko. Stačilo ho jenom vymáčkout a prozřel jsem.

Rozběhl jsem se za matkou. Vařila v kuchyni katolíka. Vlastně to byla jenom hlava z něj. Když žil, pracoval jako pedofilní farář. Měl jsem spolužáky, které zneužil. Přehnul je přes oltář a s výkřikem:

„Ve jménu Ježíše Krista!“ zasunul do řitě nebožáka svůj syfilidou namokvalý falus. Kvůli jeho deviaci ho byli místní věřící nuceni utratit. Přivázali ho ke dvěma traktorům a roztrhali.

„Mami,“ řekl jsem, „fotr umírá!“

Obrátila se ke mně a s blahosklonným úsměvem na rtech mi pověděla:

„Z toho si nic nedělej, chlapče. Takový je život.“

Posadil jsem se ke stolu. Položila přede mne misku lysohlávek politých medem. Tohle a hrnek tekutého LSD bylo mou snídaní. Hned potom, co jsem ji spořádal, jsem musel do školy.

Zfetovaný jsem utíkal na vlak. Nebe bylo plné pavučin a gigantických pavouků. Stonky trávy měřily alespoň 3 metry. Cenily na mě zuby a chňapaly po mně, jako kdyby mě snad chtěly sežrat. Motýli byli velicí jako horkovzdušný balón a omračovali svou narkotickou krásou.

Jako obvykle jsem dorazil na perón na poslední chvíli. Byl jsem natolik zadýchaný, až mi z úst vypadly plíce. Měly maličké nožičky a chtěly zdrhnout. Na poslední chvíli se mi je podařilo zachytit a vrátit na původní místo.

Naskočil jsem do vlaku. Ozval se ostrý hvizd a on se dal do pohybu.

Chtělo se mi srát. Bylo to značně neodbytné. Vstoupil jsem do odpudivé místnosti, kterou mají tu drzost nazývat toaletou. Podlaha byla pomočená a plná potrahaného toaletního papíru. Nějaký úchyl rozmazal po zdech své vlastní výkaly. Bylo mi z toho na zvracení, ale má potřeba byla mnohem silnější než mé nechutenství. Stáhl jsem si kalhoty i s trenýrkami a půlkami spočinul na slizce lepkavém prkýnku. Zatlačil jsem a vtom se to stalo!

Pomalou, tak mi to aspoň připadalo, zmizel prostor a místo něj se všeho kolem, ale i mne samotného, zmocnilo bílé světlo. V dálce před sebou jsem postřehl jakousi nezřetelnou šmouhu, která se ke mně zvolna přibližovala. Trvalo to jen okamžik a rozpoznal jsem v ní siluetu. Její obraz se čím dál víc zostřoval a já si uvědomil, že to je muž v pozici lotosu sedící na menší vyvýšenině pod nevysokým stromem. A vtom mnou

projelo poznání: Vždyť to je přece Buddha a právě dosáhl nirvány!

To už mě však z této úchvatné halucinace vytrhl řev průvodčí:

„Jízdenku prosím!“

Teprve teď jsem si povšiml, že nade mnou stojí v otevřených dveřích. Byla otlá, slintala a tvářila se, jako kdyby měla chuť na pohlavní styk. Nevím, snad jsem jí připomínal penis.

TRIP VŠEDNÍ
KAŽDODENNOSTI

VYKOUŘILI JSME SI s Milanem péra. Měli jsme se rádi a byli jsme k sobě citliví. Milanova matka mě nenáviděla. Po celou dobu mé přítomnosti u něj v pokoji stála za zamčenými dveřmi, do kterých bušila a u toho plakala.

Byla to docela obyčejná obtloustlá hysterka, která na svého jedináčka žárlila. Určitě by ho chtěla ze všeho nejradši mít jenom pro sebe. Tím jsem si byl jistý.

Milan si setřel sperma z pusy a řekl mi:

„Měrko, budeš muset odejít oknem.“

To mi bylo jasné. Nic nemusel vysvětlovat. Nejsem přece idiot. Naklonil jsem se k němu, abych ho políbil. Ale on se ode mne odtáhl.

„Co se děje, Milane?“ zeptal jsem se ho poněkud znepokojeně.

Milan se mi přiznal, že se zamiloval do dívky. Zrádce! Kypělo to ve mně vztekem. Měl jsem co dělat,

abych amok udržel v sobě. Jinak bych se na něj vrhl a zlámal mu vaz, hajzlovi. Jak si to, kurevník jeden, představuje?! Probodl jsem ho zlostným pohledem a z úst mi vyjelo nevrle zasyčení.

Milan se však ničeho nezalekl. Milan byl odjakživa frajer. Bryskně se naklonil k šuplíku nočního stolku, otevřel ho, vytáhl z něj pistoli a střelil mě do břicha.

„Chtěl jsem být k tobě slušný a ohleduplný, Měrko,“ pronesl klidným, nevzrušeným hlasem. „Spolykal jsi mého spermatu jako nikdo, ale homosexualita mě už omrzela. Život je změna a ty jsi fosil. Vypadni, nebo tě zabiju!“

Milan si nedělal srandu. Neuměl to. Zdekoval jsem se, dokud to šlo. Z posledních sil jsem se vyšplhal na parapet a spadl do zahrady. Na nic dalšího mi nezbyvalo sil. Byl jsem v prdeli. Držel jsem se za panděro a byl si jistý neodvratným koncem.

Vtom se ke mně sklonila jeho matka. Na tváři měla kromě hlubokých vrásek i odpudivý vítězoslavný úšklebek. Vzduchem zasvištělo ostří sekáčku na maso. Zajelo jí do lebky jako po másle. Její výraz ztuhl a vmžiku se sesula vedle mě. Podle mého soudu musela být ta mrcha tuhá.

Sekáček patřil Blance. Byla to moje spolužačka ze základky. Vypadala trochu jako chlap, a proto mi byla sympatická.

„Ahoj, Měrko,“ oslovila mě, „vidím, že bys potřeboval ošetřit.“

„Můžeš to zařídit?“ zasípal jsem.

Blanka si vyrýpla z nosu šušeň a řekla:

„Jo.“ Pročež z kalhotek vylovila mobil. S kým si se spojila a vyslovila:

„Mám ho, ale je těžce raněný.“

Zaráželo mě, že se nebojí Milana. Až se dozví, že mu zabila máti, nebude s ní mít slitování. Blanka však vypadala nanejvýš bezstarostně. Vytáhla krabičku cigaret, a než si jednu zapálila, nabídla Rakovinu i mně. Ani nevím proč, odmítl jsem.

„No jak myslíš, Měrko,“ procedila mezi zuby. „Myslela jsem, že máš koule, ale ty jsi srab.“

Nechápal jsem, jak to myslí. Kulka v těle mě nepříjemně bolela. Vtom jsem uslyšel bouchnutí dveří. Blanka sebou prudce trhla. Odhodila cigaretu a s hlasitým výkřikem se vrhla na Milana. Ten byl tak překvapený, že se vůbec nebránil.

Vyškrábala mu oči z důlků a vyrvala šourek z těla. Hleděl jsem na to s němou hrůzou, ale současně to bral jako spravedlivou satisfakci za ten jeho nanejvýš sprostý podraz. Teď už ale pro mě Milan nic neznamenal. Zvolna přestával existovat. Blanka se ujistila o jeho bezmocnosti a vrátila se za mnou.

„Co se to s tebou stalo?“ zajímal jsem se. „Na základce jsi byla milá promiskuitní holka, ale teď je z tebe učiněná zrůda.“

Prudce mě nabrala nártem do žeber. Zaskučel jsem a ona varovně pronesla:

„Neser mě, Měrko. Buď rád, že žiješ!“

Za plotem zastavilo auto. Vzápětí se otevřela blanka a v ní se objevil dlouhovlasý muž v bílém. Usmíval se a vypadal opravdu šťastně. Cosi mi na něm nesesedělo.

Od pohledu to byl sympaták každým coulem, ale zároveň jsem z něj podprahově cítil nebývalou hrůzu.

Snad byl pod vlivem drog. Přiřítíl se ke mně jako lavina. Podíval se na Blanku a prudce poklekl. Blanka spustila vodopád slov:

„Nemohla jsem tomu zabránit. Milan se zachoval jako cvok. Ale na jeho duši nesáhli. Chybělo však málo a byla jejich.“

„A teď bude naše, vid'?“ zazubil se na mě jasně bílým chrupem z těsné blízkosti ten exaltovanou radostí hýřící chlápek, přičemž mi zabořil 2 prsty do rány.

Omdlel jsem. Nevím, jak dlouho mohlo mé bezvědomí trvat. Když jsem otevřel oči, stále jsem ležel na zemi. Reflexivně jsem se vzepřel na loktech a podíval se, co mé břicho. Zůstala mi tam velká a poměrně nevzhledná jizva. Průstřel samotný byl však zacelený. Teprve pak jsem se rozhlédl. Byl jsem někde jinde než u Milana na zahradě.

Můj pohled se zarazil na Blance. Po zádech mi v tu chvíli přešel mráz. Seděla na lavičce. V klíně jí spočívalo jedno- až dvouleté dítě. V pravé ruce držela velkou polévkovou lžící a nořila ji tomu harantovi do lebky. Hlasitě u konzumace jeho mozku mlaskala. Evidentně jí chutnalo. Zvedl jsem se. Nevěnovala mi však žádnou pozornost. Nevěděl jsem, co mám dělat. Nutkalo mě to odejít. Už jsem se chystal učinit krok, když mne Blanka po hlasitém říhnutí panovačně oslovila:

„Nikam nechod', Měrko. Jsi můj dlužník. Na světě není nic zadarmo.“ Otupěle a rezignovaně jsem na ni cívěl. Odmrštila tělíčko mrtvolky, zvedla se a přistoupila

ke mně. Vytvořila na obličeji cynický úšklebek a z kožené pochvy za pasem vytasila dýku z pečlivě opracovaného kamene, pročež pronesla:

„A svůj dluh mi splatíš tak, že mi podřežeš hrdlo,“ a vtiskla mi ji do dlaně.

V tu chvíli jsem začal velmi vážně uvažovat o své příčetnosti. Moje ruka se sama od sebe zvedla a... Ne, opravdu jsem to nemohl udělat.

Blanka mi odevzdaně sjela k nohám. Ostří bylo zbrocené její krví. Z očí se mi draly slzy a zpoza mých zad se ozvalo:

„Výborně, Měrko. Výborně!“

Pohlédl jsem přes rameno a spatřil toho chlápka v bílém. Najednou jsem věděl, kdo to je. Ano, rozpočet jsem se. Znal jsem ho odnepaměti. Nebyl to nikdo jiný než Stvořitel!

PŘÍJEMNÝ FOSIL

BLANKA BYLA ODJAKŽIVA vyšinutá. Nikdy to neměla v hlavě v pořádku. Měla ji abnormálně velikou. Kouřila cigaretu a dumala o podstatě světa. Sám o sobě jí připadal fajn, ale lidé na něm byli nesmyslně zlí a krutí.

Blanka si před časem koupila v drogerii plechovku toluenu. Típla nedopalek a strčila hlavu do igelitky. Nádherně obluzená si stoupla na všechny čtyři a začala štěkat jako pes. Kdyby mohla, jistě by u toho i vrtěla ocáskem.

Její otec si o ni dělal starosti a už nějakou dobu přemýšlel, jak by se té hrůzy zbavil. Díval se na televizi. Zrovna dávali reklamu, která se týkala výkupu nepohodlných dětí bez perspektivy a naděje v lepší zítřky.

Chvilí o tom uvažoval. Umístil do sebe několik panáků borovičky, rozhodně vstal a zamířil si to rázně, ačkoli lehce vrávoravě, za Blankou.

Jakmile se přiblížil k jejímu pokoji, zaslechl štěkání. Že by si Blanka pořídila psa? napadlo ho, stiskl kliku, ale bylo zamčeno. Nehodlal se s tím párat a vykopl dveře. Jeho pohled spočinul na nahé Blance. To bylo snad poprvé, kdy si povšiml, že jeho úchylná dcera je krásná.

Z koutků úst mu začaly odkapávat sliny chlípné lačnosti. Zcela bezděky si stáhl trenýrky a udělal krok směrem k ní. Blanka omámená výpary ředidla zpozorněla. Roztáhla nozdry a upřela na něj svůj nenávistný pohled. Zprudka se odrazila a obepjala mu ústy pinďoura. Poté zkousla a následně žalud spolkla.

Z tačkových útrob se ozvalo zaúpění. Blance z něho přešel mráz po zádech a ohanbí se jí zježilo hrůzou. Děs plynoucí z fotrova hrdelního vyjádření ji částečně vzpamatoval z intoxikace a ona si do jisté míry uvědomila, co se děje.

Bylo jí jasné, že musí pryč. Strčila do otce loktem, ten ztratil rovnováhu a upadl hlavou na radiátor. Situace se tak vyřešila sama. Tačka ztratil vědomí a zanedlouho poté vykrvácel. Blanka se potřebovala nadýchat čerstvého vzduchu. Proto se směle vydala z domu pryč.

Šla podél řeky Snětice ke splavu. Potkala se tam s kamarády. S několika z nich si zasouložila, pročež Tampónek smotl brko trávy, a jak tak hulili, mleli jednu kravinu za druhou.

Asi nejodpornější byl Deviant, co jim vyprávěl historky ze své všední každodennosti. Zmínil se třeba o tom, co se mu stalo včera ráno. Vracel se z kalby. Nutně se potřeboval vysrat. Znal holku, co bydlela

nedaleko. Zavolal jí mobilem a zeptal se, jestli by se u nich mohl vyprázdnit. Jí se strašně líbil, a tak z toho byla vyloženě nadšená.

Otevřela mu jenom v průsvitné noční košili. Deviant se vykadil, pročez jí navrhl, aby s ním šla, tak jak je, ven. Byla do něj zamilovaná, a proto souhlasila. Slibovala si od toho lásku.

Jakmile stanuli na ulici, využil Deviant chvilky její nepozornosti, uchopil ji šikovně za temeno a zprudka jí udeřil čelem o zeď.

Ozvala se dutá rána a z lebky začal vytékat mozek. Deviant si přehodil její mrtvolu přes rameno a odnesl ji k řezníkovi, kde ji výhodně zpeněžil.

Blanka neměla Devianta ráda. Byl jí vyloženě odporný. Postřehla, že se na ni mlsně dívá. Našla na zemi rezavé víčko od konzervy a ve chvíli, kdy se na ni nenasytně vrhl, aby ji zneuctil, mu podřezala hrdlo.

Ostatní byli tím, co udělala, vyloženě nadšeni. Strhali z Devianta šaty, vybourali mu vnitřnosti a kaďákem ho napíchli na dřevěnou tyčku. Zhotovili provizorní ohniště, rozdělali oheň a začali ho opékat.

Blanka se cítila šťastná. Připadala si jako nějaká filmová herečka zachycená bulvárem při páchání incestu. Dokonce si začala sama sebe víc vážit. Čas se bezstarostně zastavil. Doma ji nikdo nečekal a ona sama neměla žádný specifický cíl.

Matku ztratila během porodu. Když to na ni přišlo, byla tak ožralá, že Blančin zrod nepřenesla přes srdce a zalomila to na infarkt. Bylo jí teprve 19 let.

Blanka dál vyrůstala jen se svým otcem. A to byl naprosto odpuzující primitiv.

Momentálně bylo Blance senzačně, ale už zítra si pro ni přijedou z úřadu Sociální zlovůle a odvezou ji do Ústavu marnosti, kde ji převychovají a vytvoří z ní vzornou členku moderní společnosti. Po dosažení plnoletosti nastoupí do továrny jako bezduchý robot a krátce po padesátce natáhne bačkory v důsledku nepřiměřeně úmorné dřiny.

Tento úděl je spravedlivý a dokonale lidský.

TVŮRČÍ BOLEST

BOULIL OČI JAKO pomínutý. Bělmo bylo zarudlé krví. Tvář a vlastně celé tělo měl zbrocené potem. Zády se opíral o podstatu jsoucna, které vypadalo jako rozkošná mentální anorektička na pokraji kolapsu. Chtělo se mu strašně moc srát.

Sraní nenáviděl už jako malý chlapec. Kadil do nočníku uprostřed pokoje, který byl vlastně bytem. Matka si u stolu šlehala braun a fotr se pod oknem válel v kómatu. Místnost byla plná obrovských masařek.

Před ním seděla Hedwika. Zdál se jí podezřelý. Měla na sobě jenom průsvitné kalhotky.

„Co ti je, Milane?“ zeptala se ho.

Milanovi projela před očima velmi prvoplánová mrdací scéna. Neviděl se v ní s Hedwikou, po níž tolik toužil, ale která by mu nikdy nedala, protože je tak ubohý. Místo ní zřel, jak strká svůj nateklý falus do svého nejlepšího kamaráda Romana.

Roman smrdí a trpí schizofrenií. Vždycky nazpívá nějakou písničku a mejlem ji pak rozesílá svým bývalým zaměstnavatelům, které tím definitivně přesvědčí, že je skutečný blázen.

Milanovi unikl z řitě plyn. Hedwika se v tu chvíli právě zhluboka nadechla a naprosto omámená se mu skácela k nohám. Milan překročil její bezvládné tělo a zamířil na záchod.

Měl na sobě jenom školní aktovku. Milanovi bylo 16 a chodil na střední sadistickou. Nikdo neměl tak velké péro jako on. Ke všemu bylo poseté pěkně rostlými bradavicemi. Jak se ubíral uličkou, natahovalo se k němu bezpočet rukou. Tradovalo se, že sáhnout si na jeho pindoura nosí štěstí. Ale to samozřejmě nebyla pravda.

Potkal se s průvodčí. Vypadala jako domina. Strčila do něj svým na všechny strany přetékaajícím panděrem a kleštičkami mu bestiálně procvakla nos.

Zaprskala:

„Jízdenku prosím!“

Milan jezdil na černo. Shodil si ze zad aktovku a vytáhl z ní malou motorovou pilu. Tu nastartoval a uřízl té obézní kreatuře před sebou hlavu. Okamžitě se jí zmocnil uhry znetvořený hormonální sliz a přiložil si ji k rozkroku za účelem felace.

Milan se víc nezdržoval a pokračoval dál. Pospíchal. Neodbytný pocit nutkání se stával nepřiměřeně akutním. Ve střevech mu rachotilo, jako by se uvnitř odehrávala jedna termonukleární reakce za druhou. Byly to výbuchy s velkými oběťmi na životech. Ty

zvuky vycházející z jeho útrob evokovaly nekonečnou pustinu posetou hromadami mrtvol.

Konečně se jeho ruka dotkla vytoužené kliky. Jak předvídatelné! pomyslel si. Samozřejmě že bylo zamčeno. Milana zachvátila panika. S hlasitým řevem:

„Všechny vás nenávidím!“ se rozběhl do sousedního vagónu.

Odsunul spojovací dveře a ocitl se na druhé straně. Vtom se zarazil a dostal strach. Už zase to ráno přehnal, když vypil půllitrový hrnek mezkalinu. Setřel si pot z čela a udělal jeden krok zpět. Nedošlápl. Nebylo kam.

Překvapeně si uvědomil, že kamsi padá. V tu chvíli procitl z polospánku. Zvedl tvář zabořenou do dlaní a naposledy zatlačil. Bezděky to zalomil na hajzlu. Do dveří mlátila průvodčí a řvala:

„Jízdenku prosím!“

Milan sáhl po toaletáku značky Železný drát, vytřel si zadek, postavil se a chystal se spláchnout. Z mísy však na něj hledělo malé opiové dítě. Mělo tenkou popelavou kůži s morbidně naběhlými fialovými žilami.

Průvodčí lomcovala klikou jako posedlá. A opravdu, zachvátil ji tanec sv. Víta, jinak by si totiž odešla. Jakýsi nadržžený jebák si toho všiml přes sklo dveří. Vytáhl z předkožky starý kazeťák a pustil na plné pecky mystické goa.

V tu chvíli jako by se zastavil čas. Vlak vjel do tunelu bílého světla. A druhý den ráno mluvili ve zprávách o strašlivé železniční nehodě, kterou přežil pouze tvořeček až podezřele připomínající mimozemšťana.

Sexbomba pracující pro zpravodajský kanál 666 ho držela v náruči přisátého ke svému prsu a mluvila do mikrofonu:

„Má velmi drsný jazýček, který mě příjemně lochtá...“

VYŠINUTÁ
DIMENZE BYTÍ

MILAN SE KE MNĚ naklonil, aby mě něžně políbil. Byli jsme hodně drsní gayové. Seděli jsme spolu v la-
vici. Profesorka Pyčková při pohledu na nás slintala. Po hodině si nás vzala stranou. Nabídla nám brigádu
v porno průmyslu. Milan nadšeně souhlasil. Vždycky
chtěl být slavný a mít hodně peněz. Mně stačila doce-
la obyčejná prostituce na nádraží. Představoval jsem
si, že až vyrostu, stanu se spisovatelem.

Majitel snětínského knihkupectví Rajčatový pro-
tlak Bulin Dóže mi často v posteli říkal, že mám ta-
lent. Nutil mě psát román. Jezdil dokonce kvůli tomu
k nám domů, kde mě před zraky mých rodičů týral ná-
silnou představou ambice, po níž jsem ani v nejmen-
ším netoužil.

Chtěl jsem být spisovatel, který píše skromné mi-
kropovídky.

Pyčková nám řekla, kam a kdy se máme dostavit. Mělo se to odehrát v sobotu dopoledne u ní v bytě. Milan byl tak nadržžený, že mě hned potom odtáhl na toalety, kde mě bestiálně přefíkl.

Ani nezavřel kabinku. Bylo mu jedno, že se ostatní na nás čumí. Opíral jsem se rukama o umakartové prkýnko a špulil holý zadek. Přítomní spolužáci se nám posmívali a nadávali do buzerantů.

Milan tohle slovo zbožňoval. Často chodil po své rodné vesnici Lupné a řval:

„Jsem buzerant a jsem na to hrdý, vy primitivní kurvy!“

Myslel tím samozřejmě vesničany. Vidláci jsou od přírody zaostalí. V tom měl dozajista Milan pravdu. Ale nemusel jim ji předhazovat jako psovi ohlodanou kost. Oni ho za to nenáviděli, a kdyby nebyl Milan chlap jako hora, dozajista by ho už dávno zabili. On však každého, kdo si ně něj troufl, přepral. Nebál se ani početní převahy. A to samé se týkalo i skin-headů.

Milan se nikdy s nikým nepáral a udělal z dotyčného fašírku, která obvykle připomínala krvavý průjem.

V sobotu ráno mě matka nemohla dostat z postele. Vážně se mi nechtělo točit porno. Jenomže i ona v tom viděla příležitost, jak si přijít ke slušným penězům. Zfackovala mě, ale nakonec si stejně musela přivolat na pomoc tatku.

Můj otec mě měl rád od narození a k smrti. Když mu matka řekla, že je s ním těhotná, tak ji zmlátil do bezvědomí a týden v kuse to slavil v hospodě. Matka

ho tehdy našla na záchytcce. Padla před ním na kolena a zapřísahala ho:

„Ondro,“ lomila u toho rukama jako nějaká náboženská fanatička. „Ty si mě přece musíš vzít a ujmout se tak zodpovědnosti za své sperma. Nebuď hňup a najdi si poctivé zaměstnání!“

Můj otec se nakonec nechal obměkčit a začal pracovat pro policii jako dýler drog před základní školou Agáty de Bore ve Valašské Tatrance. Ponejvíce prodával dětem heroin. Ten šel na dračku.

Tatka si nade mě stoupl. Uchopil mě za vlasy a strhl na podlahu. Potom mi klekl na hrud' a vrazil mi do krční tepny jehlu. Zmáčkl buchnu injekční stříkačky a já vzápětí ucítil nával euforické nálady.

Zeptal jsem se ho, co to do mě narval.

„Čistý pervitin,“ odvětil a víc se mnou nezaobíral.

Matka mi nachystala snídani. Bylo to v talířku a vypadalo to jako její menstruace. Zvedl se mi z toho žaludek. Vyskočil mi z pusy a odběhl se vyprázdnit na záchod. Když se vrátil, matka ho chytla a nekompromisně ho naplnila tím sajrajtem, který ukuchtila k potěše mých chuťových buněk.

Někdy mi připadá, že už snad ani žádné nemám.

Aby měla máti jistotu, že jsem vážně odjel, doprovodila mě na vlakové nádraží a dohlédla, že jsem si koupil jízdenku do Vápu. Počkala se mnou na peróně na příjezd vlaku. Už z dálky jsem spatřil Milanovu kudrnatou hlavu vystrčenou z otevřeného okna. Řval na mě:

„Nazdar, čuráku!“